

lød jo paa 124 Valgkredse, der kunde stige til 132. Det forekommer mig, at Folketinget først maa være paa det rene med, hvor mange Valgkredse det ønsker at faa, og den næste Opgave bliver saa at udarbejde en Valgkredsinddeling. I Indenrigsministeriet ligger det fornødne Materiale, og den ærede Ordfører var jo ogsaa paa det rene med, at et Udvalg paa 15 Medlemmer, som her er foreslaaet, ikke er i Stand til at foretage dette Arbejde uden at søge Indenrigsministeriets Medhjælp.

Jeg mener, at man snarere maa gaa den almindelige, regelrette Vej, at der her indbringes et Forslag — og jeg mener, at et saadant Forslag maa komme fra Regeringens Side — til Forandring af de bestaaende Forhold. Et saadant Forslag vil nødvendigvis blive henvist til et Udvalg, og dette vil da træde i Forbindelse med Ministeriet for at enes om en Valgkredsinddeling i Henhold til det Antal Valgkredse, som et saadant Forslag bestemmer, eller hvad nu Rigsdagen maatte blive enig om.

Jeg erkender, at saaledes som Tilstanden er, maa det paakræves, at der saa snart som muligt sker en Forandring, men det er min Overbevisning, at det langt overvejende Flertal af vort Folk ikke ønsker, at vi skulle faa 50 nye Kredse (Afbrydelse). Det ærede Medlem siger, at det er der ingen, der ved. De Valgkandidater, der hige efter at komme herind, ved jeg, ønske saa mange Valgkredse som muligt, jo flere Valgkredse der er, jo større Mulighed er der for, at de kunne slippe indenfor Døren. Men den almindelige Befolkning, er jeg overbevist om, mener, at 114 Folketingsmænd til saa lille et Folk, som vi nu en Gang ere, er tilstrækkeligt. Jeg har som Medlem af dette Ting været med til at tiltræde et Forslag om at gaa til en Forhøjelse af Valgkredsenes Antal til 124, der kunde stige i Tidens Løb til 132, og det fastholder jeg. Det er min Opfattelse, at den naturligeste og lige Vej er ikke at gaa til en midlertidig Ordning med 165 eller 170 Mænd, hvor mange det nu kan blive i Henhold til Grundlovens § 32, men at gaa Grundlovsændringens Vej, som har været prøvet, og som ikke bør opgives.

Men vil man gaa den Vej, som jeg ønsker, at man skal gaa, tror jeg, det ikke er heldigt at stille saa mange nye Krav, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne nu oprullede for os. Saa bliver det vanskeligt at komme til en Løsning af Valgkredsspørgsmaalet. Det Spørgsmaal tror jeg bør løses for sig. Jeg mener

fremdeles, at Folketinget handlede korrekt, da det i sin Tid fra alle Partier gav Tilsgagn om ikke at stille andre Krav til Grundlovsændringen end det ene at faa fikseret, hvor mange Valgkredse der skal være i Fremtiden. Hvis vi skulde gaa saa vidt, som den ærede Ordfører antydede, og optage Spørgsmaalet om de kongevaltes Stilling og optage Spørgsmaalet om Kvinders Valgret og optage Spørgsmaalet om Aldersgrænsen samt Spørgsmaalet om Omvalg, komme vi ind paa saa mange Spørgsmaal, at Kampen om en Grundlovsændring maaske kan være adskillige Aar. Man bør begrænse sig og holde sig til dette ene Spørgsmaal.

Jeg vil fremdeles, saa vidt det staaer til mig, holde paa, at man gaar Grundlovsændringens Vej, som jeg ikke anser for ufremkommelig.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Borghjerg): Jeg skal, idet jeg forbeholder mig senere at komme tilbage til Sagen, straks sige til den højtærede Indenrigsminister, at det forekommer mig, at han misforstod mig. Det, vi Forslagsstillerne gøre, er netop at holde de to Ting, Grundlovsændringen og Valgkredsordningen, ude fra hinanden. Der foreligger fra vor Side et Forslag om at nedsætte en parlamentarisk Kommission til at drøfte og udarbejde Forslag om en Grundlovsændring, der, som jeg før søgte at udvikle, for Tiden maa udvide sig til en Forfatningsreform, som altsaa ikke længere, tror jeg, kan begrænses til Grundlovens § 32. Jeg vilde blandt andet meget beklage den højtærede Indenrigsminister og den højtærede Koneilspræsident, hvis vi skulde nøjes med at holde os til § 32 og saaledes fremdeles hindre Kvinderne i at faa politisk Valgret, hvis vi altsaa samtidig med, at vi opløste baade Landsting og Folketing for at ændre Grundloven, nægtede Kvinderne politisk Valgret. Jeg forsikrer den højtærede Koneilspræsident og den højtærede Indenrigsminister, at det ikke vil blive let at være Koneilspræsident og Indenrigsminister under de Forhold. Jeg tror ikke, at vort Lands Kvinder ville gaa saa vidt, som de engelske Kvinder for Tiden gaa, men jeg tror ganske vist, at der vil rejse sig en Storm blandt Kvinderne, rettet mod dem, der vilde gaa til en Grundlovsændring uden at tage Kvindernes politiske Valgret med.

Saaledes som Sagen nu har formet sig, og netop fordi vi erkende, at Grundlovsændringen let kan og sandsynligvis